

پژوهشکده هنر و معماری با رویکرد زمینه گرایی

مهناز پالاهنگ^۱، منصور سپهری مقدم^۲

راضیه لیبب زاده^۳

۱: دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، واحد علوم تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

(نویسنده مسئول : mahnazpln@gmail.com)

۲: استادیار گروه معماری، واحد علوم تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

Dr_m_sepohri@iust.ac.ir

۳: استادیار گروه معماری، واحد علوم تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

r-labibzadeh@srbiau.ac.ir

چکیده :

هدف از طرح پژوهشکده هنر و معماری با رویکرد معماری زمینه‌گرایی پرداختن ، به اثری است که واحد ارزشهای کیفی معماری بومی منطقه ای است . زمینه‌گرایی از رویکردهای پست‌مدرن در طراحی از جمله در معماری منظر و فضاهای عمومی بدون بافت اطرافش بی ارزش تلقی می‌شود . معماری محصول دوره های تاریخی متعدد در محصول و روابط خاص میان وجوه اجتماعی ، فرهنگی ، انسان‌شناسی ، جغرافیایی و اقتصادی است و معماری امروز نیز در آینده بخشی از تاریخ شهرها خواهد بود .

آنچه که در ادامه ی استمرار حیات با نشاط و پر شور یک شهر لازم است تطابق ظرف (محیط) با مظهر (انسان) در یک روز و تاریخی است .

نتایج نشان دهنده آن است که توجه به شخصیت محیط الهام از آن نفی‌کننده خلاقیت نیست و تکنولوژی های جدید به عنوان یکی از وجوه معماری می‌تواند خود را با ویژگی های فرهنگی، اجتماعی، و محیطی سازگار نموده ، تداوم تاریخ و هویت شهر را تسهیل نماید . صرف نظر از شرایط اجتماعی محیط آموزش ، فراهم نمودن محیطی کالبدی که در آن امکان افزایش کسب تجربیات دیداری و یادگیری مشاهده ای میسر باشد یک ضرورت است . این امر مستلزم شناخت ویژگی های محیط کالبدی پژوهشکده است که می‌تواند در اعتلا و تحقق استعداد های زیبا شناختی پژوهشگران موثر واقع گردد .

کلمات کلیدی :

پژوهشکده ، هنر ، معماری ، زمینه‌گرایی